

Jurnal de România. 1989

fragment din textul actriței Florentina Țilea
scenariul și regia: Carmen Lidia Vidu

„Mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu,
Mult iubită și stimată tovarășă Elena Ceaușescu,
În numele tuturor pionierilor și șoimilor patriei din județul Iași,
vă mulțumim din adâncul inimilor noastre pentru vizita efectuată
și vă promitem că vom răspunde cu angajamentul nostru solemn de a munci și a
învăța,
de a nu precupeți niciun efort pentru a fi la înălțimea glorioasei epoci pe care o
trăim”.

Eu am fost recitatoarea lui Ceaușescu. Aveam multă energie și mama a hotărât să
mă dea la gimnastică pe la vârsta de șapte ani. Profesoara nu era tot timpul trează.
Nu-mi plăcea la cursurile ei.

Am început să mă plimb în timpul claselor și așa am descoperit clasa de actorie. Am abandonat gimnastica și am început să fac teatru la Casa Pionierilor. De acolo ne selecta să reprezentăm pionierii Iașiului în vizitele oficiale, să recităm pentru soții Ceaușescu, să le dăm flori, să asistăm la deschiderea unor fabrici și uzine, să prezentăm emisiunea pentru copii la Radio Iași. Nu trăiam emoții speciale în fața lui Ceaușescu fiindcă de mici eram duși la evenimente de propagandă, de recitat, de teatru. Așa am fost crescută. La o vizită oficială, i-am înmănat flori lui Nicolae Ceaușescu, nu s-a uitat în ochii mei și eu l-am ciupit. Eram familiarizat cu imaginea lui de la televizor (fiindcă doar pe el îl vedeam). Părea ceva normal, din familie, de-al meu. Când se apropia Ceaușescu de mine mă uitam să văd dacă e el sau nu, fiindcă se zvonea că are sosii. Avea pielea moale, căzută, era un om lipsit de energie, ca o umbră.

L-am pupat pe Ceaușescu de vreo cinci-șase ori. Îi duceam florile, îl întâmpinam și îi recitam.

Prima experiență a fost în jurul vârstei de 10 ani. În apropierea Iașului, la Podul Iloaiei, eu am spus cuvântul de întâmpinare. Înainte să ne vedem cu Ceaușescu treceam printr-o vizită medicală: nas, gât, urechi. Ni se spunea mereu să venim și să arătăm impecabil. Pantofi negri de lac cu baretă, șosete albe trei sferturi, fustă cu pliuri care trebuia să fie o palmă deasupra genunchiului, cămașă albă, cravată roșie. Era o competiție între noi: să nu greșești, să nu răgușești, să nu răcești, să nu fii înlocuit.

La 10 ani am fost înlocuită fiindcă mi s-a umflat fața de la o măsea. Am suferit teribil.

Am fost crescută într-o atmosferă lipsită de curaj, am rămas cu frica de a spune ce gândesc.

Mi-a lipsit și-mi lipsește curajul de a vorbi deschis și de a-mi spune punctul de vedere

Am fost crescuți cu respect față de teamă. Încerc să fiu un om empatic

Încerc să fiu mai prezentă în viața oamenilor de lângă mine. Mă simt un om din ce în ce mai vulnerabil.

Singurătatea nu-mi face bine fiindcă stau cu mine și-mi frâng aripile. Mă numesc Constanța Florentina Țilea. Nu-mi place numele meu, nu-mi place că sunt mică de statură.

Înainte de Revoluție, de mic copil erai pregătit să fii un bun comunist.

Asta părea o normalitate și nimic mai mult.